

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16, Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Węgry

(Sprawa C-178/19 P)

(2019/C 155/37)

Języki postępowania: hiszpański i francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Węgry (przedstawiciel: M.Z. Fehér, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Ville de Paris, Ville de Bruxelles, Ayuntamiento de Madrid, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska (T-339/16, T-352/16 i T-391/16, EU:T:2018:927) oraz oddalenie skarg wniesionych przez Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid jako bezzasadnych;

poilkowo:

— uchylenie sentencji tego wyroku w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że okres utrzymania w mocy skutków przepisu, którego nieważność została stwierdzona, wynosi dwanaście miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku, a jednocześnie rozstrzygnięcie, że skutki przepisu, którego nieważność została stwierdzona, pozostaną w mocy do dnia przyjęcia nowej regulacji zastępującej te przepisy,

oraz

— obciążenie stron postępowania przed Sądem kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd węgierski kwestionuje w swym odwołaniu, po pierwsze, poczynione w zaskarżonym wyroku ustalenia dotyczące kwestii dopuszczalności, a więc dopuszczalność skarg, a po drugie, zawartą w zaskarżonym wyroku ocenę Sądu dotyczącą skutków temporalnych przepisów, których nieważność stwierdzono, oraz wyciągnięty z tej oceny wniosek.

Według rządu węgierskiego Sąd błędnie doszedł do wniosku, że rozporządzenie 2016/646 ⁽¹⁾ nie wymaga żadnego nie wymaga żadnego środka wykonawczego względem skarżących, że dotyczy ich ono bezpośrednio i że wobec tego mają one prawo do wniesienia skargi na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE. W rzeczywistości rozporządzenie 2016/646 wymaga środków wykonawczych także w odniesieniu do skarżących, a ponadto nie dotyczy ich bezpośrednio, ponieważ – wbrew temu, co stwierdzono w zaskarżonym wyroku – nie ogranicza ono uprawnień skarżących do przyjmowania środków ograniczających ruch określonych pojazdów.

Według rządu węgierskiego Sąd naruszył ponadto zasadę pewności prawa, ustalając w zaskarżonym wyroku wynoszący dwanaście miesięcy maksymalny okres utrzymania w mocy skutków prawnych przepisu, którego nieważność została stwierdzona, ponieważ okresu tego nie można uznać za wystarczający do przyjęcia przepisu prawa zastępującego przepis, którego nieważność została stwierdzona. Skrócenie przyznanego przedsiębiorstwu okresu przygotowawczego nie umożliwia im przystosowania się do zmienionych przepisów; nie została też uregulowana kwestia ograniczenia poniesionych przez przedsiębiorstwa strat, które są już możliwe do oszacowania. W okresie między ustaniem skutków temporalnych przepisu, którego nieważność stwierdzono, a przyjęciem nowego przepisu utrzymywać się będzie stan rzeczy sprzeczny z zasadą pewności prawa i dojdzie do poważnego naruszenia zarówno praw producentów pojazdów, jak i praw konsumentów.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) (Dz.U. 2016, L 109, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16 Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska

(Sprawa C-179/19 P)

(2019/C 155/38)

Język postępowania: hiszpański i francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciel: J.F. Brakeland, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Ville de Paris, Ville de Bruxelles, Ayuntamiento de Madrid

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 grudnia 2018 r., doręczonego Komisji w tym samym dniu, w sprawach połączonych T-339/16, T-352/16 i T-391/16 Ville de Paris, Ville de Bruxelles i Ayuntamiento de Madrid/Komisja Europejska, oddalenie skargi pierwszoinstancyjnej oraz obciążenie skarżących kosztami postępowania;

— lub, tytułem żądania ewentualnego,

— uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; pozostawienie rozstrzygnięcia o kosztach w obu instancjach w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu podniesiono jeden zarzut. Komisja twierdzi w nim, że w pkt 121–151 wyroku Sąd naruszył prawo uznając, że rozporządzenie 2016/646 (¹) zmienia zasadniczy element rozporządzenia 715/2007 (²). Naruszenie to jest efektem, po pierwsze, błędnej wykładni pojęcia zmiany, którą ilustruje odniesienie się przez Sąd do pojęcia „zmiany de facto”, a po drugie, błędnej wykładni zakresu rozporządzenia 2016/646. Wskazany wyrok stwarza tym samym zagrożenie dla równowagi międzyinstytucjonalnej Unii.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) (Dz.U. 2016, L 109, s. 1).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s. 1).